

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 16Co/889/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6913204431
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivica Hanusková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2016:6913204431.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Banskej Bystrici v právnej veci navrhovateľa Intrum Justitia Debt Finance AG, so sídlom Industriestrasse 13C, Zug, Švajčiarsko, IČO: CHE-100.023.266, právne zastúpeného JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom, Advokátska kancelária so sídlom Karadžičova 8, Bratislava, proti odporcovi G. T., nar. XX. XX. XXXX, bytom E. P. XX, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu Združenie na ochranu spotrebiteľov OBRANA, so sídlom Park Angelinum 2, Košice, IČO: 42 326 923, právne zastúpeného Mgr. Petrom Masarovičom, advokátom, Advokátska kancelária so sídlom Park Angelinum 2, Košice, v konaní o zaplatenie 395,38 Eur s prísl., o odvolaní vedľajšieho účastníka na strane odporcu proti rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota č. k. 14C/152/2013-80 zo dňa 26. 02. 2015,

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým vedľajšiemu účastníkovi uložil povinnosť nahradiť navrhovateľovi trovy konania vo výške 43,93 Eur, ako trovy právneho zastúpenia do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia na účet jeho právneho zástupcu (výrok v poradí V.) **p o t v r d z u j e ;**
v prevyšujúcej časti zostáva rozsudok okresného súdu **n e d o t k n u t ý .**

Vedľajší účastník na strane odporcu je **p o v i n n ý** nahradiť navrhovateľovi trovy odvolacieho konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 20,03 € na účet jeho právneho zástupcu, advokáta, do 3 dní.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 138,78 Eur s príslušenstvom a v prevyšujúcej časti konanie zastavil. Odporcovi povolil uhrádzať priznaný nárok navrhovateľovi v splátkach vo výške po 30,50 Eur mesačne pod stratou výhody splátok.

O náhrade trov konania rozhodol okresný súd podľa § 142 ods. 1 O. s. p. tak, že odporcovi uložil povinnosť nahradiť navrhovateľovi trovy konania vo výške 109,97 Eur, v časti 23,50 Eur za súdny poplatok za návrh a v časti 86,47 Eur za trovy právneho zastúpenia (dva úkony právnej služby - príprava a prevzatie, vyhotovenie návrhu) s odôvodnením, že vznik týchto trov odporca zaviniel, keďže nárok v uznanej výške ku dňu vzniku týchto trov nebol z jeho strany uhradený. Zároveň zaviazal k náhrade trov konania aj vedľajšieho účastníka na strane odporcu ako neúspešného účastníka, a to vo výške 43,93 Eur, ktorá suma predstavuje trovy právneho zastúpenia navrhovateľa za vyjadrenie zo dňa 20. 02. 2015 s odôvodnením, že vznik týchto trov zaviniel vedľajší účastník na strane odporcu, keďže navrhovateľ vyjadrením zo dňa 20. 02. 2015 reagoval na jeho vyjadrenie.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej 15 dňovej lehote (§ 204 ods. 1 veta prvá O. s. p.) odvolanie vedľajší účastník na strane odporcu, a to v časti o trovách konania, teda vo výroku v poradí V., ktorým mu bola uložená povinnosť nahradiť navrhovateľovi trovy konania vo výške 43,93

Eur. Poukázal na skutočnosť, že navrhovateľ vzal návrh späť podaním zo dňa 20. 02. 2015 v časti o zaplatenie sumy 241 Eur, v ktorej časti bolo konanie zastavené. V priebehu konania následne došlo medzi odporcom a navrhovateľom k uznaniu dluhu a uzavretiu dohody o splácaní dluhu dňa 05. 12. 2014. Ak teda prvostupňový súd zaviazal k náhrade trov konania aj vedľajšieho účastníka, ktorý vstúpil do konania v zmysle § 93 ods. 2 O. s. p. na podporu odporcu, poukázal na ust. § 142 O. s. p., v zmysle ktorého je možné náhradu trov konania priznať iba voči účastníkovi konania. Je toho názoru, že ak by prichádzala do úvahy možnosť zaviazat' vedľajšieho účastníka k ich náhrade, muselo by sa jednať o prípad solidárnej náhrady trov konania, keď by išlo o hmotnoprávny záujem vedľajšieho účastníka na výsledku konania a uvedené je možné aplikovať len v prípade vedľajšieho účastníka podľa § 93 ods. 1 O. s. p.. Ak však prvostupňový súd argumentuje v danej procesnej situácii, že k náhrade trov konania vo výške 43,93 Eur ho zaviazal v zmysle § 147 O. s. p., aj v danom prípade by muselo ísť o účastníka konania, resp. jeho zástupcu, ktorým ani v jednom ani v druhom prípade nie je. Trvá na tom, že nezávinil vznik neúčelných alebo prebytočných trov konania, ktoré by inak nevznikli, nakoľko k týmto procesným úkonom by zo strany navrhovateľa došlo aj bez jeho účasti v konaní. Ak ho teda prvostupňový súd zaviazal na náhradu časti trov konania, zdôraznil, že predmetom konania nie sú spoločné práva a povinnosti vedľajšieho účastníka a odporcu voči navrhovateľovi. Vedľajší účastník nikdy nebol v právnom vzťahu s navrhovateľom a predmetom konania sú nároky navrhovateľa so záväzkového vzťahu s odporcom. Pre prípad, ak by sa odvolací súd nestotožnil s jeho argumentáciou, navrhol podľa § 109 ods. 1 písm. c) O. s. p. konanie prerušiť a požiadať Súdny dvor Európskej únie o rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach týkajúcich sa vyššie uvedenej otázky náhrady trov konania vo vzťahu k povinnosti vedľajšieho účastníka uhradiť ich v prípade neúspechu v konaní spolu s neúspešným účastníkom konania, na strane ktorého v konaní vystupoval a podporoval ho bez toho, aby mal na výsledku konania hmotnoprávny záujem.

Navrhol, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu v časti o trovách konania navrhovateľa voči vedľajšiemu účastníkovi zmenil tak, že navrhovateľovi sa náhrada trov konania voči vedľajšiemu účastníkovi nepriznáva a v prípade, že odvolací súd sa nestotožní s právnou argumentáciou, navrhol rozhodnúť podľa § 150 ods. 1 O. s. p. a navrhovateľovi trovy odvolacieho konania nepriznať so zreteľom na dôvody osobitného zreteľa spočívajúce v povahe uplatneného nároku a okolnostiach konkrétneho prípadu.

Navrhovateľ v písomnom vyjadrení k odvolaniu vedľajšieho účastníka na strane odporcu uviedol, že sa stotožňuje s rozhodnutím okresného súdu o náhrade trov konania vedľajšieho účastníka. Okresný súd po posúdení skutkovej a právnej stránky veci dospel k jednoznačnému právnomu záveru. Poukázal na ust. § 93 ods. 4 O. s. p., podľa ktorého má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník, ktorého podporuje s tým, že vedľajší účastník sa zúčastňuje nie len na úspechu účastníka, na strane ktorého vystupuje v konaní, ale zároveň je povinný znášať dôsledky neúspechu tohto účastníka v prípade, že tento v konaní úspešný nie je. V prejednávanej veci odporca mal záujem na úhrade svojho záväzku, preto neexistuje rozumný dôvod, prečo by takéto správanie spotrebiteľa nemal súd podporiť. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu v napadnutom výroku o náhrade trov konania vedľajšieho účastníka potvrdil ako vecne správny v celom rozsahu.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.) prejednal odvolanie vedľajšieho účastníka na strane odporcu viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania v zmysle ust. § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p., rozsudok okresného súdu v napadnutom výroku o náhrade trov konania vedľajšieho účastníka na strane odporcu (výrok v poradí V.) podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil ako vecne správny.

Vo zvyšku, teda vo výrokoch, ktoré neboli odvolaním vedľajšieho účastníka na strane odporcu napadnuté, teda vo výrokoch I., II., III. a IV. zostáva rozsudok okresného súdu podľa § 260 ods. 2, 3 O. s. p. nedotknutý.

Podľa § 142 ods. 1 O. s. p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 146 ods. 2 O. s. p., ak niektorý z účastníkov zaviniť, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy. Ak sa však pre správanie odporcu vzal späť návrh, ktorý bol podaný dôvodne, je povinný uhradiť trovy konania odporca.

Z obsahu spisu vyplýva, že navrhovateľ pôvodne podaným návrhom zo dňa 04. 04. 2013 podal žalobu voči odporcovi na zaplatenie sumy 395,38 Eur s príslušenstvom. Predmetný nárok uplatňoval titulom plnenia zo zmluvy o úvere uzavretej dňa 21. 05. 2007 medzi pôvodným veriteľom a odporcom. V priebehu konania odporca osobne zaslal okresnému súdu podanie, v ktorom poukázal na skutočnosť, že navrhovateľa požiadal o splátkový kalendár. Následne dňa 14. 04. 2014 vstúpil do konania vedľajší účastník na strane odporcu Združenie na ochranu spotrebiteľov OBRANA. Po tomto vstupe podaním zo dňa 22. 04. 2014 odporca písomne uznal dlh voči navrhovateľovi, ktorý bol predmetom tohto konania a týkal sa konania vedeného pred Okresným súdom Rimavská Sobota č. k. 14C/152/2013. Vedľajší účastník na strane odporcu bez vedomosti o uznaní dlhu odporcom zaslal okresnému súdu vyjadrenie 27. 11. 2014 (Okresnému súdu Rimavská Sobota doručené dňa 28. 11. 2014), v ktorom vzniesol námietku premlčania nároku uplatneného navrhovateľom a zároveň poukázal na nekalé obchodné praktiky súvisiace s uplatňovaním nároku voči odporcovi. Z podania navrhovateľa zo dňa 25. 02. 2015 vyplýva, že odporca v zmysle uznania dlhu následne vykonal úhradu pohľadávky navrhovateľa v dňoch 21. 03., 20. 06., 24. 07., 02. 09., 27. 10. a 27. 11. v roku 2014, v dôsledku čoho vzal navrhovateľ späť návrh v časti o zaplatenie 241 Eur s príslušenstvom, poplatkov vo výške 15,60 Eur a úrokov z omeškania vo výške 0,05 % ročne, pretože v tomto rozsahu bola jeho pohľadávka uhradená. Naďalej však trval na tom, aby okresný súd odporcovi uložil povinnosť i vo výške 138,78 Eur ako nedoplatok jeho pohľadávky. Na základe týchto skutočností okresný súd dňa 26. 02. 2015 vyhlásil rozsudok, na základe ktorého uložil odporcovi povinnosť sumu 138,78 Eur s príslušenstvom zaplatiť navrhovateľovi a konanie v prevyšujúcej časti na základe čiastočného späťvzatie návrhu navrhovateľom, čo do sumy 241 Eur s príslušenstvom, poplatkov vo výške 15,60 Eur a úrokov z omeškania vo výške 0,05% ročne zastavil z dôvodu, že k tejto úhrade došlo v priebehu konania odporcom dobrovoľne.

Z vyššie uvedeného preto vyplýva, že okresný súd návrh čiastočne zastavil v zmysle ust. § 146 ods. 2 O. s. p., a to pre správanie sa samotného odporcu, nakoľko z obsahu spisu vyplýva, že nárok navrhovateľa bol podaný dôvodne, ak až v priebehu konania došlo k dobrovoľnej úhrade zo strany odporcu voči navrhovateľovi a v tomto rozsahu bolo konanie zastavené. V časti pohľadávky navrhovateľa vo výške 138,78 Eur s príslušenstvom bolo navrhovateľovi vyhovené, ak bola odporcovi v tomto rozsahu uložená povinnosť zaplatiť túto sumu navrhovateľovi, teda v tomto rozsahu bol nárok navrhovateľa tiež dôvodný. Práve na základe týchto skutočností okresný súd dospel k tomu, že navrhovateľ bol v konaní v celom rozsahu úspešný, preto jeho právny záver, a to že o náhrade trov konania rozhodoval podľa § 142 ods. 1 O. s. p. a za plne úspešného v konaní považoval navrhovateľa, je vecne správny. Neúspešným v prvostupňovom konaní bol odporca a vedľajší účastník na strane odporcu. Obrana vedľajšieho účastníka na strane odporcu uplatňovaná v jeho odvolaní spočívala v tom, že predmetom konania nie sú spoločné práva a povinnosti vedľajšieho účastníka a odporcu voči navrhovateľovi, neobstojí. Skutočnosť, že predmetom konania nie sú spoločné práva a povinnosti vedľajšieho účastníka a odporcu voči navrhovateľovi nevyplýva ani z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Okresný súd netvrdil, že by vedľajší účastník bol v právnom vzťahu s navrhovateľom. V zmysle § 93 ods. 4 O. s. p. má vedľajší účastník v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník, ktorého podporuje. Vedľajšiemu účastníkovi preto tiež vzniká povinnosť uhradiť náhradu trov konania úspešnému účastníkovi konania, ak takáto povinnosť vznikne účastníkovi, na strane ktorého v konaní vystupoval. Vedľajší účastník sa zúčastňuje nie len na úspechu účastníka, na strane ktorého vystupuje v konaní, ale zároveň je povinný znášať dôsledky neúspechu tohto účastníka v prípade, ak tento v konaní úspešný nie je. Pri rozhodovaní o trovách konania nemožno izolovane zohľadňovať skutočnosť, či odporca uznal alebo neuznal dôvodne nárok navrhovateľa, ale je potrebné pri rozhodovaní o trovách konania zohľadňovať celý výsledok konania. V prejednávanej veci bol preto v celom rozsahu odporca neúspešný, neúspešným bol aj vedľajší účastník, pretože zdieľal v súdnom konaní úspech, či neúspech účastníka na strane ktorého vstúpil. Okresný súd preto postupoval vecne správne, ak k náhrade trov konania zaviazal nielen odporcu, ale i vedľajšieho účastníka a následne posudzoval, k náhrade akých trov konania ich zaväzuje. Odporcu a vedľajšieho účastníka na strane odporcu nezaviazal k náhrade trov konania navrhovateľovi spoločne a nerozdielne, preto ani tento argument zo strany vedľajšieho účastníka nie je dôvodný. Naopak okresný súd postupoval vecne správne, ak vedľajšieho účastníka na strane odporcu zaviazal k náhrade len tých trov konania, ku ktorým došlo v dôsledku jeho aktívneho vstupu do konania, teda k náhrade trov právneho zastúpenia za podané vyjadrenie práve k jeho podaniu (podaniu vedľajšieho účastníka), na ktoré navrhovateľ reagoval. Išlo o reakciu na vyjadrenie vedľajšieho účastníka zo dňa

27. 11. 2014, z ktorého je zjavné, že tento nebol v žiadnom kontakte s odporcom, neposkytoval mu reálnu osobnú pomoc v spore, ak následne dňa 05. 12. 2014 odporca dlh uznal a zároveň uzavrel aj dohodu o splácaní dlhu. Trovy právneho zastúpenia, ktoré boli vynaložené v súvislosti s reakciou na vyjadrenie vedľajšieho účastníka zo dňa 27. 11. 2014, teda pokiaľ išlo o vyhotovenie vyjadrenia zo dňa 20. 02. 2015, boli vynaložené účelne, nakoľko boli v príčinnej súvislosti s procesným postojom navrhovateľa, ktorý na podanie vedľajšieho účastníka, ktorý vystupoval na strane odporcu, procesným úkonom reagoval.

Vzhľadom na vyššie uvedené preto odvolací súd poznamenáva, že okresný súd rozhodol vecne správne, pokiaľ vedľajšieho účastníka na strane odporcu zaviazal na náhradu trov konania vo vzťahu k účastníkovi, ktorý bol v konaní v celom rozsahu úspešný (navrhovateľovi), a to pokiaľ ide o náhradu trov konania za jeden úkon právnej služby, a to za vyhotovenie vyjadrenia zo dňa 20. 02. 2015, ktorým navrhovateľ reagoval na podanie vedľajšieho účastníka, ktoré trovy konania boli vyčíslené v súlade s Vyhláškou Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej v texte len „vyhláška“), ktorú skutočnosť odvolací súd konštatuje napriek tomu, že odvolaním nebola napadnutá výška týchto trov.

V sporovom konaní sa povinnosť nahradiť trovy konania spravuje predovšetkým zásadou úspechu vo veci. Len výnimočne nemusí súd úspešnému účastníkovi priznať náhradu trov konania. Môže tak urobiť podľa ustanovenia § 150 <aspi://module='ASPI'&link='99/1963%20Zb.%2523150'&ucin-k-dni='30.12.9999'> O. s. p., podľa ktorého ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať. Zo slovného znenia uvedeného zákonného ustanovenia vyplýva, že ide o ustanovenie výnimočné, ktoré má súdu umožniť, aby pri rozhodovaní o náhrade trov konania mohol prihliadnuť k zvláštnostiam jednotlivých konkrétnych prípadov a má slúžiť k odstráneniu neprimeranej tvrdosti. Ustanovenie § 150 <aspi://module='ASPI'&link='99/1963%20Zb.%2523150'&ucin-k-dni='30.12.9999'> O. s. p. preto nemožno vykladať tak, že možno kedykoľvek bez ohľadu na základné zásady rozhodovania o náhrade trov konania nepriznať náhradu trov úspešnému účastníkovi konania; vždy musí ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť aj náležite odôvodnený Významnými z hľadiska aplikácie § 150 <aspi://module='ASPI'&link='99/1963%20Zb.%2523150'&ucin-k-dni='30.12.9999'> O. s. p. sú tiež okolnosti, ktoré viedli k uplatneniu nároku (práva) na súde.

Odvolací súd nezhliadol pri prejednaní odvolania a preskúmaní konania, ktoré mu predchádzalo žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali aplikáciu ust.

§ 150 ods. 1 O. s. p. navrhovanú vedľajším účastníkom v odvolaní, ak tento sám neuviedol, aké konkrétne dôvody by mali byť zohľadnené v jeho prospech, resp. aké konkrétne okolnosti prípadu by tomu mali svedčiť.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p., teda podľa úspechu v odvolacom konaní. V odvolacom konaní bol v plnom rozsahu úspešný navrhovateľ, ktorému súd priznal náhradu trov konania pozostávajúcu z trov právneho zastúpenia, a to za jeden úkon právnej služby podľa § 13a ods. 2 písm. b) vyhlášky - vyjadrenie k odvolaniu vo výške 8,30 € + jedenkrát režijný paušál v zmysle § 16 ods. 3 vyhlášky vo výške 8,39 € + 20 % DPH v zmysle § 18 ods. 2 vyhlášky vo výške 3,34 €. Trovy odvolacieho konania je vedľajší účastník na strane odporcu povinný nahradiť navrhovateľovi na účet jeho právneho zástupcu v zmysle § 149 ods. 1 O. s. p. spolu vo výške 20,03 Eur, do 3 dní.

Pre prípad, ak by sa odvolací súd nestotožnil s argumentáciou vedľajšieho účastníka uvedenou v odvolaní, vedľajší účastník navrhol podľa § 109 ods. 1 písm. c) O. s. p. konanie prerušiť a požiadať Súdny dvor Európskej únie o rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach týkajúcich sa vyššie uvedenej otázky náhrady trov konania vo vzťahu k povinnosti vedľajšieho účastníka uhradiť ich v prípade neúspechu v konaní spolu s neúspešným účastníkom konania, na strane ktorého v konaní vystupoval a podporoval ho bez toho, aby mal na výsledku konania hmotnoprávny záujem.

Podľa § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p., pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Po vstupe Slovenskej republiky do Európskej únie súd preruší konanie aj vtedy, ak sa rozhodol, že požiada Súdny dvor Európskych spoločenstiev (ďalej len "Súdny dvor")

o rozhodnutie o predbežnej otázke podľa medzinárodnej zmluvy (čl. 234 Zmluvy o založení ES). Konanie o predbežnej otázke* je vyjadrením spolupráce slovenských súdov so Súdny dvorom v procese aplikácie európskeho práva, pre ktorý je dôležitá správna interpretácia právnych pravidiel Európskej únie. V súvislosti s prerušením konania však treba uviesť, že súd v skutočnosti môže, ale nemusí prerušiť konanie, pretože nie každý súd je povinný sa obrátiť s predbežnou otázkou na Súdny dvor, ale len súd, ktorý rozhoduje v poslednom stupni bez toho, aby sa proti jeho rozhodnutiu mohol podať opravný prostriedok. Ak sa však súd rozhodol požiadať Súdny dvor, potom konanie preruší, počká na právoplatnosť uznesenia

o prerušení a až potom predloží predbežnú otázku na konanie podľa čl. 234 Zmluvy o založení ES. Účastník môže navrhnúť takéto prerušenie konania, avšak súd nie je povinný takému návrhu vyhovieť bez toho, aby o tom rozhodoval. Tento procesný úkon súdu (prerušenie konania) závisí len od úvahy súdu, či požiada Súdny dvor o vyriešenie predbežnej otázky, a preto nemôže byť vyvolaný podnetom alebo návrhom účastníka konania.

Odvolačný súd k prerušeniu konania v zmysle § 109 ods. 2 písm. b) O. s. p. nepristúpil, ak vzhľadom na vyššie uvedenú argumentáciu odvolacieho súdu pri prejednaní odvolania vedľajšieho účastníka, ktorého predmetom bola náhrada trov konania, vec neposudzoval na základe interpretácie právnych pravidiel Európskej únie, neaplikoval úničné právo, ktoré by bolo týmto spôsobom nutné vyložiť formou prejudiciálnych otázok. Zmyslom riešenia predbežnej otázky je zabezpečiť jednotný výklad úničného práva, teda nie rozhodnúť spor, ktorý nemá žiadnu komunitárnu relevanciu a je vo výlučnej kompetencii súdu členskej krajiny.

Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.